

**TRATAT DESPRE REINTEGRAREA FIINȚELOR ÎN
PRIMELE LOR PROPRIETĂȚI, VIRTUȚI ȘI PUTERI
SPIRITUALE ȘI DIVINE**

**Traducere și note
Ioan Gabriel Dalea**

**Prefață
Jean-Marc Vivenza**

**Editura Arcana
Timișoara, 2023**

Introducere la prima ediție în limba română a „Tratatului despre reintegrarea ființelor” Jean-Marc Vivenza.....	7
I. Viața și traseul masonic al lui Martinez de Pasqually	8
II. Sursele gândirii lui Martinez de Pasqually	22
III. Pasqually și doctrina reintegrării ființelor	49
Concluzii.....	70
Nota traducătorului.....	75
Un tratat despre reintegrarea ființelor	81
Adam	81
Cain	118
Abel.....	121
Numerele.....	130
Enoh	144
Noe.....	168
Abraham	210
Isaac	212
Iacob	216
Moise	225
Saul.....	306
TABLOUL UNIVERSAL.....	314

Introducere la prima ediție în limba română a „Tratatului despre reintegrarea ființelor”

Jean-Marc Vivenza

*„[...] privilegiul spiritului pur este acela că
poate citi în spirit, grație corespondenței sale
spirituale naturale. Iată atributul care face ca
nimic să nu scape cunoașterii spiritului...”
(Tratatul despre reintegrare)*

Redactarea unei introduceri la „Tratatul despre reintegrarea ființelor” este cu siguranță un demers serios. Acest „Tratat” sintetizează întreaga avuție a științei inițiatice, sub forma unor adevăruri doctrinare radicale și fundamentale, plecând de la rădăcina din care s-a dezvoltat marea majoritate a curentelor compozite ale Francmasoneriei europene. Valoarea acestei lucrări rezidă în conceptele metafizice și teoretice pe care le exprimă, idei dezvăluite cititorului într-un mod lipsit de orice echivoc. Dintre aceste concepte, menționăm ontologia generală bazată pe emanarea spiritelor și pe caracterul „necesar” al acțiunii divine în decizia creării universului fizic (lumea materială), precum și cosmogeneza absolut originală care ne conduce pașii spre angelologie, care la rândul ei ne conduce către o antropogeneză specifică.

Înainte de a intra în mai multe detalii, vreau să subliniez că „Tratatul despre reintegrarea ființelor” este opera unui singur om, și anume Martinez de Pasqually († 1774). Un personaj uimitor, dar dificil de înțeles din multe puncte de vedere, a cărui viață rămâne învăluită în mister. Viața sa este o enigmă care o completează pe cea a originii surselor la care a avut acces (enigmă parțială, așa cum vom vedea, căci cercetările au permis clarificarea multor aspecte relevante ale acestui parcurs sinuos) pentru realizarea acestei opere impresionante ca formă și extrem de bine structurate în conținut, care oferă posterității un document de o valoare absolut inegalabilă.

În primul rând, trebuie, aşadar, să încercăm să investigăm, atât cât ne permite complexitatea subiectului, personalitatea unică a autorului „Tratatului”. În acest fel, îi vom putea înţelege mai bine valoarea şi contribuţia la cunoaşterea ezoterică. Martinez este considerat, pe bună dreptate, figura determinantă a iluminismului secolului al XVIII-lea. Iată subiectul primei părţi a acestei introduceri, intitulată „Viaţa şi traseul masonic al lui Martinez de Pasqually”. În a doua parte, intitulată „Sursele gândirii lui Martinez de Pasqually”, vom efectua o trecere în revistă a surselor cunoscute ale cunoaşterii sale, precum şi a celor care pot fi legate într-un mod rezonabil de el. În fine, un al treilea punct va completa ampla examinare pentru a facilita înţelegerea textului „Tratatului”, evidenţiind importanţa sensului şi a înţelegerii tezelor lucrării. Va fi, aşadar, o dezvoltare sintetică a conţinutului doctrinar al acesteia, sub titlul: „Martinez de Pasqually şi doctrina reintegrării fiinţelor”.

I. Viaţa şi traseul masonic al lui Martinez de Pasqually

a) Naşterea lui Martinez şi originile familiei sale

Conform certificatului de deces emis la Port-au-Prince, pe insula Santo-Domingo, care era, pe atunci, sub administraţie franceză, Martinez de Pasqually împlinise vârsta de 47 de ani la data decesului, survenit pe 21 septembrie 1774. În certificatul de deces scrie că s-a născut în Franţa, la Grenoble, şi că a fost botezat în parohia Notre-Dame¹. Plecând de la acest document, cel mai probabil s-a născut în jurul anului 1726 sau 1727, deşi nicio

¹ Certificatul de deces al lui Martinez, întocmit la Port-au-Prince, face referire la Notre-Dame ca fiind „parohie”. În realitate este vorba de catedrala construită începând cu secolul al X-lea, sediul episcopiei Grenoble.

dovadă verificabilă nu poate confirma ipoteza.² În tot ce este legat de perioada tinereții sale plutește încă o mare incertitudine. Unii autori, mai ales René Le Forestier (1868-1951), Gérard van Rijnberk (1875-1953) și Robert Amadou (1924-2006), susțin că Martinez s-ar fi născut, după tată, într-o familie cu origini marane, adică o familie aparținând comunității evreilor convertiți târziu (și de cele mai multe ori, forțat) la catolicism, în timpul decretului de expulzare din Spania.³ Aceștia își practicau și-și transmiteau în continuare religia în secret. Dar dacă stăm să ne gândim bine, singurul argument valid în sprijinul acestei afirmații este faptul că a folosit anumite cuvinte ebraice în textul său. Acest fapt nu este suficient și nu poate constitui o dovadă credibilă în sprijinul ipotezei originii „evreiești”. Vreme de secole, mulți scriitori au adoptat referințe din limba lui Moise în scrierile lor, deși nu erau cătuși de puțin copii ai lui Israel prin naștere. Să ne gândim doar la cabaliștii creștini ai Renașterii

2 Unele documente spun că s-a născut în jurul anului 1710, altele în jurul anului 1727. Nu există niciun document care să ofere data exactă. Certificatul de imbarcare pe vas întocmit în primăvara anului 1772, atunci când a decis să plece spre Santo-Domingo, spune că avea 45 de ani [AD33, 6B 54, f° 64. Certificat din 26 aprilie 1772], ceea ce pare credibil, pentru că actul respectiv era redactat în fața unui funcționar care verifica acuratețea declarațiilor și semnătura persoanei în cauză. În 1774, la Port-au-Prince, certificatul său de deces spune că avea vârsta de 47 de ani. Cele două documente confirmă aceeași vârstă. Putem considera, așadar, 1726 sau 1727 ca an al nașterii sale. Oricum, dacă locul nașterii este Grenoble, așa cum indică aceste documente, cercetările efectuate de numeroși biografi în registrele parohiale ale orașului sau în actele notariale, cu extindere la orașele și satele învecinate, s-au soldat cu un eșec. Deși Alberic Thomas desemnează foarte exact parohia Notre-Dame (Saint-Hugues) ca loc al botezului, nu s-a găsit nicio urmă documentară acolo [„Notice historique” în Franz-Xavier von Baader, „Les enseignements secrets de Martinez de Pasqually”, în prefața despre martinezism și martinism, Paris, Chacornac, 1900, nota 1, p. XII]. De aici și ipotezele contradictorii care persistă încă. Numele de familie, cel pe care și-l dă el însuși, are o sonoritate iberică, ceea ce ar putea sugera că s-a născut dincolo de Pirinei, într-o familie spaniolă sau portugheză. (A. Kervella, „Aux sources du Régime Ecosais Rectifié. Martines de Pasqually”, La Pierre Philosophale, 2017, p. 15).

3 Este vorba de decretul emis de regii catolici Ferdinand al II-lea de Aragon și Isabella I de Castilia, prin care se ordona alungarea evreilor care refuzau creștinarea. Decretul a fost promulgat pe data de 2 aprilie 1492 în contextul re-creștinării Spaniei (Reconquista). Obligația de a alege între botez și exil a generat o serie de convertiri forțate, dar majoritatea noilor convertiți erau suspecți că-și practică religia originară în continuare, adoptând catolicismul doar de fațadă.

sau la numeroșii clerici vorbitori de ebraică, precum Ricold de Montecroix (1288-1291), Tommaso Obicini de Novara (1585-1632) sau Dom Augustin Calmet (1672-1757).

Nunta lui Martinez a avut loc în biserica din Gornac, la 27 august 1767. Conform certificatului de căsătorie, care a trecut proba timpului în două exemplare, în două registre diferite, cu ortografii diferite, numele său complet era fie Don Martinez Joachim de Pasqually, fie Jacques de Lyoron Joachim La Tour de La Case Martinez de Pasqually. Dar, așa cum am menționat, cunoaștem relativ puține lucruri legate de primii patruzeci de ani din viața celui care a exercitat o influență considerabilă în epocă asupra unui număr mare de francmasoni și inițiați, printre care, în primul rând, cei doi discipoli principali ai săi, Louis-Claude de Saint-Martin (1743-1803) și Jean-Baptiste Willermoz (1730-1824).

b) Martinez și trecerea sa prin Lojile masonice din sudul Franței (1754-1759)

În orice caz, în ciuda prestigioșilor săi discipoli spirituali, traseul masonic dinamic și complex al lui Martinez n-a fost deloc unul ecumenic. În diversele orașe prin care a trecut înainte de a se stabili la Bordeaux a avut parte de numeroase conflicte, până când, în cele din urmă, și-a dezvoltat propriul sistem. Conform biografiilor, parcursul său începe la Montpellier în anul 1754, după cum explică Gérard van Rijnberk într-o prezentare utilă și elaborată a surselor disponibile pe acest subiect: „Majoritatea autorilor vechi, mai ales primii dintre ei, l-au copiat pur și simplu pe Thory. Este cazul, de exemplu, lui J.-C. Besuchet⁴, Lenning⁵ și al autorului articolului [Martines Pasqualis] din lucrarea „Biographie universelle”⁶. Câțiva autori mai recentți, bazându-se pe surse diferite, susțin aceeași dată. Singura diferență notabilă este făcută de locurile unde și-ar fi fondat Martinez primele structuri. Thory menționează Marsilia, Toulouse și Bordeaux.

4 *Precis historique de l'Ordre de la Franc-Maçonnerie*, [anul 1754], Paris, 1829, vol. 1, p. 44.

5 *Encyclopaedie der Freimaurerei*, 1829, ediția a doua, Leipzig, 1865, vol. 1, S. 28.

6 T. XXVII, p. 320-321.

Matter⁷, care, după mamă, era nepotul lui Rudolph Salzman și care moștenise documentele originale ale unui grup de inițiați din Strasbourg, scrie că Martinez a început să inițieze din 1754, în special la Paris, Bordeaux, Lyon și alte câteva orașe franceze. Referindu-se la niște arhive a căror proveniență nu o indică, René Philippon⁸ precizează că Martinez a fondat în 1751 o Lojă a judecătorilor scoțieni la Montpellier. Tot fără a-și preciza sursa, Gustave Bord⁹ afirmă că Martinez și-ar fi instituit ritul încă din 1751 și că ar fi avut adepți în sudul Franței, în special la Avignon, Toulouse, Marsilia și Bordeaux. În lucrarea sa magistrală și aproape perfectă, Le Forestier respinge aceste afirmații¹⁰, considerând că prima dată certă pentru care există referințe clare legate de activitatea lui Martinez este anul 1760. În acest an, el s-a prezentat în fața Lojilor Unite ale Sfântului Ioan din Toulouse și puțin mai târziu în fața Lojei Iosua din Foix. Nu consider această opinie pe deplin justificată, din moment ce mai mulți autori anteriori, cu acces la surse distincte, au căzut de acord asupra anului 1754; pare rezonabil să acceptăm această dată, până la proba contrarie¹¹.

Este, așadar, foarte plauzibil că Martinez a fost primit în Francmasonerie undeva între 1747 și 1754, parcursul său între 1754 și 1759 fiind mai mult sau mai puțin dovedibil în orașele Aix-en-Provence, Marsilia, Montpellier și Avignon. Montpellier pune probleme din cauza absenței unor surse certe privind Loja „Judecătorilor Scoțieni”, care nu apare pe nicio listă. Deși aveau numeroase Loji active, nici Orientele din Avignon, Aix-en-

7 „Filozoful Necunoscut, Saint-Martin”, Paris, 1862, p. 9. Iată ce scria Jacques Matter (1791-1864): „Martines de Pasqualis a fost un portughez căruia nimeni nu-i poate reproșa că ar fi căutat faima sau averea sub masca științei secrete. De rasă orientală și origine israelită, devenit creștin, la fel ca gnosticii primelor secole, Dom Martines a inițiat adepți începând cu 1754 în mai multe orașe din Franța, mai ales la Paris, Bordeaux, Lyon, dar și în alte părți. Niciunul dintre ei nu era epopt, adică nu-i deținea toate secretele, dar majoritatea n-au încetat niciodată să-i poarte sentimente de admirație și respect”.

8 „Nouvelle notice historique sur le Martinésisme et le Martinisme”, op. cit., p. XII.

9 „La Franc-maçonnerie en France, des origines a 1815”, Paris, 1909, p. 244.

10 „La Franc-maçonnerie occultiste au XVIIIe siècle et l'Ordre des Elus Coëns”, Paris, Circa, 1932, p. 428.

11 G. Van Rijnberk, „Un Thaumaturge au XVIIIe siècle Martinez de Pasqually, sa vie, son œuvre, son ordre”, vol. 1, Paris, Felix Alcan, 1935, pp. 19-20.

Provenca și Marsilia nu ne oferă prea multe informații asupra prezenței lui Martinez, cu excepția celor afirmate de anumiți autori care nu prezintă și documente pentru a atesta veridicitatea faptelor. Prin urmare, putem susține cert doar faptul că Martinez a trecut prin mai multe orașe din sudul Franței și cel mai probabil a stabilit anumite relații cu mediul masonic de acolo.

c) Trecerea problematică a lui Martinez prin Lojile din Toulouse (1760-1761)

Nu același lucru poate fi afirmat legat de Toulouse, oraș în care, potrivit lui Alberic Thomas (1886-1914)¹², Martinez s-a prezentat în fața „Lojilor Sfântului Ioan reunite”, unde a fost întâmpinat cu o anumită neîncredere față de titlurile pe care pretindea că le deține. Citez: „Astfel, în 1760, când Martinez de Pasqually s-a prezentat în fața Lojilor reunite ale Sfântului Ioan din Toulouse, deținând drept referințe doar o patentă hieroglifică și câteva scrisori, titlul său de Esquire¹³ și funcția de Inspector General al Lojilor stuartiste au trezit anumite suspiciuni. O funcție atât de înaltă în Arta Regală și dovezile de stimă și recunoaștere pe care pretendentul Stuart părea să i le acorde lui Martinez nu erau foarte credibile în raport cu simplitatea înfățișării acestuia din urmă. De altfel, din 1747, an în care „Fidelii Scoțieni” din Toulouse și-au primit constituția de la Sir Samuel Lockart, locotenent al lui Carol Stuart, aceste Loji au trebuit să facă față în câteva rânduri unor aventurieri care s-au prezentat ca trimiși ai Marelui Capitul din Clermont, însărcinați să completeze instrucția fraților din Toulouse; toți urmăreau, de fapt, doar un trafic profitabil cu patente și titluri false. Din acest motiv, Martinez a fost primit cu o neîncredere

¹² Alexandre-Alberic Thomas, fratele lui Abel Thomas, farmacist și chimist, autor al unui „Tratat de astrologie judiciară”, Paris, Chamuel, 1895, precum și al lucrării „Contribuții la studiul alchimiei, teoria și practica Marii Opere”, Paris, Biblioteca Chacornac, 1905.

¹³ Din punct de vedere istoric, este vorba de o denumire ce provine din Scoția. Titlul de „esquire” definea în nobilimea scoțiană recunoașterea unei demnități sociale superioare celei de „domn”.

pe deplin justificată de înșelăciunile cărora le căzuseră pradă aproape toate Lojile”.¹⁴

Dar dincolo de această primă și legitimă neîncredere față de titlurile sale, principalele probleme apărute la Toulouse s-au datorat imprudenței lui Martinez, care a vorbit deschis despre puterile și procedeele pe care le cunoștea, promițând masonilor din Lojile simbolice „manifestări” tangibile ale științei sale, neglijând total virtutea discreției și a secretului care trebuie păstrat atunci când vine vorba de asemenea domenii subtile. Situația a luat o turnură atât de dramatică încât Martinez a fost exclus din Lojile din Toulouse, fiind acuzat că este mincinos și cvasi-escroc: „Deși scopul său evident a fost să-și dovedească buna-credință, Martinez a considerat că poate neglija cutumele obișnuite, expunându-și deschis misiunea și metodele în fața unui atelier simbolic. Rezultatele i-au dovedit, din păcate, că a comis o greșală ireparabilă procedând astfel. [...] Martinez n-a avut prudența să aștepte ocazia potrivită pentru a-și arăta puterile. Neluând în calcul, în primul rând, organizarea unui Capitul, a vorbit deschis direct într-o Lojă albastră despre proiectele sale. Rezultatul a fost cel la care ne putem aștepta mereu când acest gen de propuneri sunt făcute la un nivel nepotrivit. Frații în fața cărora Martinez a rezumat, oarecum în maniera lui Ramsay, un fel de plan perfect al Francmasoneriei, în care vorbea succesiv despre construcția misterioasă a vechiului și a noului templu, despre Cavalerii leviți, despre Cohenim-Leviym și despre Aleșii Coen, ascultau cu deferență explicațiile teoretice ale Marelui Inspector. Dar atunci când s-a pus problema unor demonstrații mai puțin teoretice, toți, inclusiv cei nepregătiți, abia așteptau să primească noi instrucțiuni. Nemaiputând da înapoi, Martinez, care era, la rândul său, dornic să-și dovedească buna-credință, a cedat solicitărilor adunării; dar neavând cum să-i mulțumească pe toți cei prezenți, a propus să facă anumite operațiuni cu ajutorul a trei maeștri aleși prin tragere la sorți. Rezultatul a fost unul deplorabil. De două ori la rând, Martinez a fost confuz, iar cei trei maeștri în fața cărora a operat au depus un raport atât de defavorabil în Lojă, încât la propunerea fratelui Raymond, în ciuda ezitărilor unei părți a membrilor, s-a decis

14 A. Thomas, „Notice sur le martinezisme et le martinisme”, în F. von Baader, „Les Enseignements secrets de Martinez de Pasqually”, Paris, Bibliotheque Chacornac, 1900, pp. XVI-XVIII.

excluderea imediată a lui Martinez. Martinez a părăsit pe fugă orașul Toulouse, lăsând în urmă câteva datorii care i-au știrbit și mai mult imaginea în ochii francmasonilor din acest oraș”.¹⁵

d) Martinez se stabilește la Bordeaux (1762)

Astfel, deși între timp Loja „Iosua” din Foix l-a întâmpinat cu o deosebită considerație, constituind, la sugestia sa, un templu sub numele de „Templul Aleșilor Scoțieni”, Martinez a fost obligat să-și pună în aplicare proiectul într-un alt Orient și nu în Toulouse. Pașii l-au purtat spre Bordeaux, unde, ținând cont de experiențele negative anterioare, și-a pregătit sosirea în oraș cu atenție, folosindu-se de titlurile¹⁶ și recomandările pe care le-a prezentat Lojii „La Française”. Data sosirii la Bordeaux o cunoaștem de la Martinez însuși: „Ajuns la Bordeaux pe 28 aprilie 1762, am găsit un singur templu simbolic care lucra, numit Loja „La Française”; în scripte figurau patru în acest Orient, dar celelalte trei nu erau active”¹⁷. După cum ne spune Alberic Thomas, Martinez și-a câștigat notorietatea și a pus bazele sistemului său cu ajutorul membrilor acestei Loji: „Martinez s-a făcut cunoscut printre masonii din Bordeaux, oraș în care intenționa să-și stabilească centrul operațiunilor, prin intermediul membrilor acestui templu. În anul 1761, Bordeaux era deja un centru activ al Francmasoneriei; existau acolo trei sau patru Loji, dintre care două deosebit de importante: „L'Anglaise” și „La Française” [...] Martinez a prezentat, așadar, cu susținerea contelui Maillal d'Abzac, a marchizului de Lescourt și a altor doi comisari de marină, următoarea cerere de afiliere: «Subsemnatul, cu multă umilință, roagă cea mai respectabilă Lojă să-i facă onoarea de a-l afilia. În semn de recunoștință, se

15 Ibidem, pp. XVIII-XX.

16 A se vedea A. Thomas, op. cit, pp. XX.

17 H.-P. de Loucelles, „Recherches historiques Or. de Bordeaux - L. la Perfection”, La Chaîne d'union, vol. 9, seria a 3-a, 1880, p. 277. Michele Nahon consideră că data indicată de Martinez este inexactă din mai multe motive: „Această dată nu este credibilă, ținând cont de documentele din arhivele cunoscute [...] Sosirea lui Martinez la Bordeaux n-a avut loc chiar așa cum o descrie el, inducându-și în eroare biografii! În realitate, Martines și-a pregătit atent sosirea cu mult înainte de 28 aprilie 1762; dar precizia cu care desemnează acea dată în documentul oficial are importanța sa [...]” (M. Nahon, Martines de Pasqually: „Un énigmatique franc-maçon theurge du XVIIIe siècle, fondateur de l'Ordre des Elus Coens”, Pascal Galode Editions, 2011, (ediția a 2-a Dervy, 2017, p. 75).

IBDIS | Wolfram
books

va ruga Marelui Arhitect al Universului pentru prosperitatea tuturor masonilor răspândiți pe suprafața pământului și a acestei respectabile Loji.» Semnat: Martinez, Esquire. Cererea i-a fost acceptată, iar din acel moment Martinez a început să-și selecteze candidații pentru gradele de instrucție, respectând cutumele obișnuite¹⁸.

Desigur că, aproape imediat, au apărut o serie de polemici legate de perioada controversată de la Toulouse. Dar la Bordeaux, lucru cu totul nou, Martinez a beneficiat de sprijinul total al Lojii sale, care a garantat pentru autenticitatea titlurilor și puterilor sale: „Totul mergea bine și Martinez apucase deja să instruiască câțiva frați, printre care cei doi frați d'Aubenton, Morin, de Case, Bobie, Lexcombart, de Jull Tafar, de Lescourt și d'Abzac, când, pe data de 26 august 1762, Loja La Française a primit o scrisoare din partea Lojilor reunite ale Sfântului Ioan. În respectiva scrisoare, francmasonii din Toulouse îi informau despre încercările nereușite ale lui Martinez în orașul lor și-i sfătuiau să nu întreprindă nimic și să nu fondeze niciun templu decât după ce vor controla cu atenție titlurile acestui frate. Ei sugerau că titlul de Mare Inspector era o invenție proprie, Martinez fiind un simplu muncitor mecanic, stare socială care făcea suspectă deținerea unor astfel de titluri, fapt confirmat și de eșecul său; în concluzie, Martinez nu ar poseda niciuna din puterile atașate acestor titluri. La final, scrisoarea menționa că în clipa plecării sale din Toulouse Lojile au aflat că avea mai multe datorii neplătite, aspect suficient pentru ca toți membrii confreriei să fie vigilenți.

„La Française” a răspuns imediat că acreditările Puternicului Maestru Martinez sunt perfect regulate. În acest sens, pe lângă mărturiile mai multor frați din Orientul Avignon, Prea Ilustrul frate Roubaux a oferit o atestare detaliată în ceea ce privește puterile Puternicului Maestru Martinez și le-a confirmat. Buna credință a fratelui Martinez nu poate fi pusă la îndoială, întrucât a oferit dovezi clare ale acestor puteri. În fine, „La Française” încheie scrisoarea spunând că Loja plătise cu mai bine de șase luni în urmă datoriile lui Martinez, fapt ușor de verificat; întârzierea achitării acestor datorii nu se datora relei voințe, ci exclusiv stării precare a afacerilor temporale ale fratelui Martinez¹⁹.

18 A. Thomas, op. cit. pp. XX-XXIII.

19 Ibid., pp. XXII-XXIII.

Chiar dacă sprijinul Lojii „La Française” față de Martinez a fost sincer, zvonurile legate de proasta impresie pe care acesta o lăsase la Toulouse s-au răspândit. Activitatea a continuat într-un climat divizat până în 1764, când Loja a adoptat numele de „La Française-elue-Ecossaise”, nume sub care s-a înscris în registrele Marii Loji a Franței, la data de 1 februarie 1765. Este exact momentul în care Martinez decide să facă modificări profunde: „Legat de inițiative, Martinez a modificat recent întregul Ordin, înlocuind cuvinte, semne și atingeri uzuale cu altele total diferite. Adverbul «recent» este important. Până în 1765 inclusiv, Martinez respectase modul uzual de lucru practicat în toate celelalte Loji sau capitule. Inovațiile introduse de el până în acel moment erau mai degrabă superficiale. [...] Dar în ultima vreme dimpotrivă, a făcut schimbări importante, iar în acest sens catehismele publicate de Papus oferă niște exemple. Cel al Ucenicului Ales Coen, de exemplu, condamnă așa-numitele grade «apocrife» ale Lojilor obișnuite, încurajând abandonul lor. Acestea sunt: Maestrul Ales, Maestrul Scoțian, Maestrul Arhitect, Cavaler al Orientului, Cavaler al Soarelui sau Comandor, Roza-Cruce²⁰ [...]”²¹”.

În anul imediat următor, dorind revizuirea constituțiilor Lojilor aflate în obediența sa administrativă, Marea Lojă a Franței a promulgat o suspendare a tuturor patentelor printr-un decret dat la 15 august 1766. Decretul stipula inclusiv interdicția de a mai solicita asemenea patente altor instanțe masonice în afara Marii Loji. Ca urmare, „La Française-elue-Ecossaise” a fost nevoită să-și suspende activitatea.

e) Constituirea Ordinului Cavalerilor Masoni Aleși Coen ai Universului și înființarea Tribunalului Suveran de la Versailles (1767)

Această stare de fapt l-a determinat pe Martinez să meargă la Paris pentru a încerca să rezolve problema afilierii Lojii „La Française-elue-Ecossaise”. A profitat de ședere pentru a înființa la Versailles un „Tribunal Suveran”, care va deveni autoritatea

20 Papus, „Catéchisme d’Apprenti Elu Coen”, în „L’Illuminisme en France: Martinez de Pasqually, sa vie, ses pratiques magiques, son œuvre, ses disciples”, Paris, Librairie Lucien Chamuel, 1895.

21 A. Kervella, op.cit., pp. 103-104.